

ДЕВЕТИМАТА БРАТЯ ГРУЗИНСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Иван Троянски, 1976

chitanka.info

Един човек имал деветима синове; най-малкият се наричал Булат. Отраснали те и помолили баща си да ги ожени.

— Само че — казали синовете — намери такъв човек, който има толкова дъщери, колкото братя сме ние, иначе няма да се оженим.

— Дано да имате щастие, деца мои, ала се страхувам, че няма да намеря такъв човек. Все пак ще потърся, ще ви помогна — отвърнал бащата и тръгнал на път.

Вървял, вървял, приближил до жилището на един змей.

— Хей, змейо! Колко дъщери имаш?

— Осем — казва змеят.

— Няма да станем роднини.

Поел нататък.

Вървял, вървял, стигнал при друг змей.

— Хей, змейо! Колко ти са дъщерите?

— Седем — обажда се змеят.

— Няма да се сродим с теб.

Поел нататък. Вървял, вървял и стигнал до един царски дворец. Научил, че царят има осем дъщери, все за омъжване, една от друга похубави. Замислил се бащата. Що да стори? Ако се сроди с царя — един син ще остане без жена, ако пък не, къде да търси девет сестри?

„Ех, да става каквото ще!“ — рекъл си той и изпратил сватовник при царя.

Царят се съгласил, пременил дъщерите си за сватба, дал им половин царство зестра и ги изпратил при ергените. Пътува бащата към къщи, води осемте царски дъщери. Преминават през един мост, поспрели за малко на него. Изведнъж изпод моста се подал Червения змей, хванал бащата и не дава да минат ни напред, ни назад.

— Кой си ти, какво искаш?

— Аз съм Червения змей, обещавай, че ще ми изпратиш сина си Булат, иначе няма да те пусна.

Какво да се прави, изход няма — бащата обещава.

Пътува бащата по-нататък, устните му с нож не можеш да отвориш — толкова се натъжил, сякаш някой е изтребил всичките му деветима синове.

Видели синовете баща си, излезли да го посрещнат. Най-отпред тича Булат.

— Да си жив, татко! И сам благополучно се върна, и булки за всички доведе.

Бащата не отговаря. Булат се учудил, повторил поздрава:

— Татко, да си жив! И сам благополучно се върна, и булки на синовете си доведе.

Бащата не отговаря и този път.

Булат се натъжил, отива при майка си, моли я:

— Мамо, попитай татко защо не говори с мен?

Бащата въвел в къщи осемте годеници. Майката пита:

— Защо не говориш с Булат?

— Ех, по-добре всичките си синове да изгубя, но такова нещо да не доживея: Червения змей ме спря на моста, поиска главата на Булат — иначе нямаше да ни пусне, затова ми е толкова тежко, затова не говоря с него.

Булат стои зад вратата и чува всичко. Щом бащата разказал, Булат се втурнал при него и вика:

— Татко! Не скърби за това. Ей сега ще ида при змея, нищо няма да ми стори.

Приготвил се Булат, запътил се към змея. А той го чака с нетърпение. Щом го видял, зарадвал се, сякаш райската порта се отворила пред него.

— Булат; иди...

— Ах ти, такъв-онакъв, мръсен-немит — прекъснал го Булат, — нищо не зная, никъде няма да ида... Дай да си почина най-напред, тогава ще видим.

Починал си Булат и змеят пак казва:

— Хей, Булат, иди при царя на съседната страна, той има една дъщеря, от хубава по-хубава, доведи ми я за жена.

Булат излязъл от къщата на змея. Стои, не знае какво да прави. Гледа — иде една бабичка.

— Хей, бабке, стори едно добро дело, научи ме какво да правя.

— Много хора ходиха при този цар за дъщеря му, но никой не се върна жив. Ала ти не се страхувай, направи както те науча аз и всичко ще се нареди. На пътя си ще срещнеш трима души: един, който много яде, друг, който много пие, трети, който много носи. Вземи ги и тримата, ще ти потрябват при царя.

Сбогувал се Булат с бабичката, тръгнал напред. Върви през полето, гледа — един човек гълта цели буци пръст и все си приказва:

— Ох, гладен съм, ох, още съм гладен!

Булат помолил човека да тръгне с него. Тръгнали двамата.

Вървели, вървели, гледат — един човек подложил устата си под един водопад, пие и все си приказва:

— Ох, жаден съм, ох, още съм жаден!

Булат помолил и него да тръгне с тях. Поели тримата. Вървели, вървели, гледат — един човек товари на гръб всички камъни от полето и все си приказва:

— Малко е, малко е, още искам!

Булат повикал и него, тръгнал и той. Вървят четиримата. Стигнали при царя. Булат поискал царската дъщеря за жена. Царят казал:

— Изяжте до довечера девет коша хляб — ще дам дъщеря си.

Булат рекъл на първия си другар:

— На полето ти гълташе земя и си приказваше: „Гладен съм, още съм гладен“ — да те видя сега.

Донесли девет коша хляб. Пуснали момъка, до вечерта трошица хляб не останало. Булат доложил за това на царя и поискал дъщеря му за жена. Царят казал:

— Ще ви дам още една задача, изпълните ли я — вземайте дъщеря ми. Изпийте с другарите си пълна делва бира — ще дам дъщеря си.

Булат помолил този, който пиел от водопада. Той се навел над делвата, излокал всичко и капка не оставил.

Доложили на царя. Това не му харесало, не иска да даде дъщеря си на Булат, ама какво да прави?

Царят казал:

— Дай ми три дни срок, ще ти дам дъщеря си.

Булат не се съгласява:

— Ако ще я даваш, давай я, ако не — и така ще я вземем.

И рекъл на другаря си, който мъкнел камъни на гръб:

— Ето кога потрябва твоята помощ. Натоварвай на гръб царския дворец и да вървим.

Момъкът грабнал целия дворец, натоварил го на гърба си и го понесъл. Царят и дъщеря му седят в двореца.

Уплашил се царят, моли Булат:

— Поне мен оставете, а дъщеря ми вземайте.

Булат се съгласил. Царят дал на дъщеря си голям имот, благословил я и я пуснал.

Върви Булат, радва се. Тревожи го само това, че трябва да даде царската дъщеря на змея. Затова не отишъл при него, а при познатата бабичка. Разказал ѝ — такава и такава ми е работата, научи ме какво да правя. Бабичката казала:

— Не въвеждай девойката в къщата на змея, а му речи: доведох хубавицата, излез, погледни я. Той ще излезе, а ти бързо пусни на главата му хромела, който виси на синджир над вратата. Успееш ли, работата ти е наред.

Булат така и постъпил. Рекъл на змея:

— Хей ти, кирливия! Доведох ти царската дъщеря, излез, погледни я!

Змеят се зарадвал, изскочил вън. Щом той излязъл, Булат откачил синджира, хромелът паднал право върху змея, смачкал го.

Булат разделил богатството на змея на четири части, трите части дал на другарите си, четвъртата — на бабичката, за себе си взел хубавицата и тръгнал към къщи. Всички се зарадвали на Булат и дълго се веселили.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.